

(1 Krl 19, 16b. 19-21 ; Ps 16 (15), 1b-2a i 5. 7-8. 9-10. 11; Ga 5, 1. 13-18; Łk 9, 51-62)

Bóg wybiera Elizeusza na proroka i udziela mu mocy Eliasza. Bóg zabezpiecza los człowieka, jest jego mocą i wskazuje drogę do życia wiecznego. Chrześcijanin powołany jest do wolności w Chrystusie. Wyraża się ona w miłowaniu Boga i bliźniego. Postępowanie według ducha daje pełną wolność. Bóg ma słowa życia wiecznego i pragnie by człowiek słuchał słów Jego. Pójście za Jezusem wymaga wyrzeczeń i postępowania według Jego nauki.

Bóg daje prorokowi Eliaszowi nowe zadanie do wykonania. Posyła go do ziemi Izraela, gdzie wbrew przekonaniu proroka pozostała duża grupa ludzi wiernych jednemu Bogu, dzięki którym wiara w Boga Jahwe przetrwa. Najważniejszym z nowych zadań zleconych Eliaszowi przez Boga jest powołanie Elizeusza, który ma go zastąpić na urzędzie prorockim. Eliasz dociera do Abel-Mechola (osiedle położone w dolinie Jordanu, niedaleka miejscowości Bet-Szean) i zastaje Elizeusza przy orce. Czynność tą wykonywał przy użyciu dwunastu par wołów. Liczba dwunastu par wołów pracujących na polu Elizeusza świadczy o tym, że był on bogatym właścicielem ziemskim. Przechodząc obok niego, zarzucił swój płaszcz na Elizeusza. Na Bliskim Wschodzie płaszcz był symbolem osoby i praw, jakie jej przysługiwały. Oddając swój płaszcz Elizeuszowi, Eliasz przekazuje mu również swoją prorocką moc. Gest dokonany osobiście przez Eliasza wyrażał to, że od tej chwili z rozkazu Bożego Elizeusz staje się mężem Bożym, podległym swemu mistrzowi. Włączenie Elizeusza w misję Eliasza wymaga całkowitego poświęcenia się tej sprawie i dosłownego porzucenia wszystkiego, co wiązało się z jego dotychczasowym życiem. Symbolem tego jest zniszczenie narzędzi rolniczych (spalenie chomąta i dyszla- oznacza to całkowite porzucenie wykonywanego do tej pory zawodu) i zabicie wołów na ucztę ofiarną, w której wzięli udział pracownicy Elizeusza. To wszystko miało wyrazić całkowite zerwanie z dotychczasowym życiem i oddanie się bez reszty swemu nowemu powołaniu.

W jaki sposób realizuję w codziennym życiu powołanie do świętości i dawania świadectwa o Chrystusie?

Autorem tego Psalmu jest Dawid. Przedstawia wiernego, który szuka ucieczki w świątyni, gdzie wzywa Boga, wyznając Mu swoją wiarę. Wyznanie wiary opiera się na dwóch przesłankach: 1) że jedynie Bóg jest Władcą; 2) że poza Bogiem nie ma pełnego szczęścia. Jahwe stał się dla Izraela jedynym władcą i tylko Jemu należało zaufać, Jemu też jedynie można było składać ofiary. Ten Bóg wymagał od swego ludu pewnych postaw życiowych, moralnego postępowania zgodnego z Objawieniem na górze Horeb(Synaj). Psalmista wyznaje ufność w to, że wszystko dobro jakie posiada pochodzi od Boga. Zwraca się do Boga ponieważ jest przekonany o władzy Boga nad śmiercią i o bliskim zbawieniu. Poświęcenie swojego życia Bogu jest źródłem radości. Serce i duch psalmisty radują się. Autor wyznaje, że łączność człowieka wiernego Bogu, będzie sięgać nawet poza grób. Istnieje bowiem życie, które nie będzie zniszczone nawet przez śmierć. Jego treścią jest

szczęście wieczne w złączeniu z Bogiem. „Droga życia” jest czymś więcej aniżeli długim pobytem na świecie. Jest to przygotowanie do zmartwychwstania. W świetle Nowego Testamentu psalm ten nabiera głębszego sensu. Chrześcijanin uznając Boga za swe dziedzictwo, wyraża nadzieję na życie wieczne. Jest ono możliwe ponieważ Chrystus pokonał śmierć i zmartwychwstał. Jedynie wiara w Niego zapewnia życie wieczne. Psalm ten pozostaje wspaniałą modlitwą tych, którzy wybrali Pana jako swego Boga. Oni będą doświadczać wiecznej rozkoszy, przebywając blisko Boga.

W jakich czynach i postawach wyraża się moja bliskość z Bogiem? Jak często dziękuję Bogu, za Jego bliskość, opiekę i błogosławieństwo? Czy uwierzyłem w Jezusa i mogę być pewny swojego zbawienia?

Paweł pisze, że chrześcijanie są usprawiedliwieni przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Zarówno usprawiedliwienie, jak też wiara są darem Ducha Świętego. Chrystus przez śmierć na krzyżu wyzwolił nas z niewoli grzechu i wprowadził do wolności dzieci Bożych. Złączeni przez wiarę z Chrystusem, zostaliśmy powołani do wolności. Jednak Paweł upomina Galacjan, by umieli z tego daru umiejętnie korzystać. Wolność wymaga od człowieka wielkiej odpowiedzialności. Wolność jednych, nie może prowadzić innych do niewoli. Według Pawła, wolność od prawa Mojżeszowego nie oznacza wcale swobodnego grzeszenia. Prawo przestało być środkiem zbawczym, lecz przykazania Boże obowiązują nadal. Wraz z przyjściem Chrystusa zasady dotyczące życia wierzących stały się jeszcze bardziej wymagające: nie wystarczy już kochać tylko tych, którzy nam dobrze czynią, ale wezwani jesteśmy do miłości tych, którzy nas prześladują. To zbyt mało, że nie czyni się zła na zewnątrz, trzeba je wykorzenić ze swoich myśli, uczuć i pragnień. Wolność chrześcijańska sprowadza się do szukania w każdych warunkach najwyższego dobra. Człowiek wyzwolony przez Chrystusa gotowy jest służyć drugim i być dla nich darem, tak aby i oni stali się gotowi do bezgranicznej miłości.

W jaki sposób wyraża się moja miłość do Boga i bliźniego? Jakimi darami otrzymanymi od Boga potrafię służyć wspólnocie wierzących?

Po zakończeniu podstawowej służby misyjnej w Galilei, Jezus rozpoczyna podróż do Jerozolimy, gdzie zakończy się Jego ziemskie życie. Św. Łukasz ukazuje Jezusa jako Boskiego wędrowca, który zstąpił z nieba, aby iść pośród ludzi jako ich przewodnik. Droga do Jerozolimy jest dla Jezusa drogą ku Męce i Śmierci, ale także ku Zmartwychwstaniu i Wniebowstąpieniu. Ewangelista przedstawia drogę Jezusa jako wzór drogi człowieka. Zadaniem ucznia jest iść po śladach Jezusa, aby dojść do pełni życia. Jezus na początku swej drogi doświadcza od Samarytan odmowy udzielenia Mu schronienia. Podłożem tego faktu była trwająca od wieków nienawiść pomiędzy Samarytanami i Żydami. W odpowiedzi na zachowanie Samarytan uczniowie chcą odpłacić im tym samym-przemocą. Jezus jednak swoją łagodnością przerywa ten niekończący się łańcuch wzajemnej nienawiści. Pokazuje w ten sposób uczniom jedyny środek przewyciężający wrogość między ludźmi- miłość nieprzyjaciół. Bez usunięcia ze swego serca nienawiści, podążanie za Jezusem nie jest

możliwe. Następnie Św. Łukasz zamieszcza trzy opowiadania na temat naśladowania Jezusa. Pierwsza osoba postępuje jak uczeń rabinacki, który sam wybierał sobie nauczyciela. Jego propozycja jest pełna entuzjazmu. Jezus nie chce powstrzymać ani zniechęcić tego człowieka, lecz zwraca uwagę na trud i radykalizm związany z pójściem Jego śladami. Będzie się to bowiem z utratą tego, co ludzie cenią na ziemi: komfortu życia, bezpieczeństwa, rodzinnego ciepła. Bezdomność, o której mówi Jezus, nie dotyczy tego, że On nie ma domu i przyjaciół troszczących się o Jego utrzymanie. Tymi słowami Jezus wskazuje na swoją śmierć, która dokona się w wielkim opuszczeniu ze strony ludzi. Iść za Jezusem oznacza zgodzić się na podobną samotność w dźwiganiu własnego krzyża. Szczytem naśladowania Jezusa jest ciche i pokorne przyjęcie męczeństwa. W drugim przypadku Jezus sam zwraca się do człowieka, aby poszedł za Nim. Stawia mu przy tym żądanie, które zaskakuje, a nawet gorszy, gdyż wydaje się sprzeciwiać prawu nakazującemu szacunek dla ludzkich zwłok. Sens słów Jezusa jest jednak taki, że wobec jednoznacznego wezwania Bożego, człowiek nie powinien udzielać połowicznych odpowiedzi. Bogu więc oddaje się wszystko, albo nic. Wezwanie Jezusa jest tak radykalne, ponieważ tylko On daje pełnię życia. Kto nie idzie za Jezusem, nie naśladuje Go jest dla Niego umarły. W trzecim przypadku Jezus wobec osoby, która wyraża chęć pójścia za Nim, stawia warunek natychmiastowej i całkowitej dyspozycyjności. Nawiązuje do pracy oracza, który musi być skupiony na swojej czynności, bo inaczej pozostawi krzywe bruzdy. Św. Łukasz podkreśla, że tylko ten jest uczniem Jezusa, kto całkowicie poświęca się Jego dziełu.

Jak odpowiadam Jezusowi na Jego powołanie: „Pójdź za Mną”? Jakie działania w moim życiu wskazują na to, że idę za Jezusem, jestem Jego uczniem?